

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 120 (09/02) - 020509

arbetarmakt.com

Innehåll

- Polisbrutalitet för andra gången på en vecka
- Mordet på Pim Fortuyn
- Franska presidentvalet
- Vänsterbokhandel öppnad i Stockholm

Polisbrutalitet för andra gången på en vecka

Det var inte bara vid Reclaim the city:s arrangemang på Kungsgatan på kvällen den första maj som polisen gick brutalt fram. Även vid den motdemonstration som samlades på söndagen för att protestera mot ett stödmöte för Israel användes batonger, sköldar och hästar mot demonstranter som inte gjort annat än uttryckt sin avsky för Sharons krig mot palestinierna.

En kamrat (Gunnar) i den socialistiska ungdomsgruppen Revolution ger här en skildring från demonstrationen:

Efter ett snabbmöte med Revolution i vår lokal gick vi för att sluta upp i den antisjonistiska motdemonstration som skulle hållas för att störa sionisternas demo/torgmöte på Raoul Wallenberg-platsen.

Vi var ett gäng kamrater från Revolution och Arbetarmakt på plats. När vi kom till Sergels torg uppstod förvirring då folk hade samlats där. Arrangörer var Ung vänster och SUF och de skulle enligt de uppgifter vi fick gå direkt till RW-torget. Jag gick själv ner för att spana in läget i förväg. Jag kunde på avstånd se israeliska flaggor i luften och även vänsterdemonstranter som gick i samma riktning som jag själv.

När jag sedan gick tillbaka för att möta de andra började polisen att spärra av vid Hamngatan framför McDonalds vid Kungsträdgården. Detta ledde till att bara en av kamraterna kom igenom samtidigt som de andra blev kvar vid polisavspärrningen. Efter att jag och kamraten gått tillbaka till motdemonstrationen som samlade sig bredvid den sionistiska manifestationen gick jag återigen tillbaka för att försöka få kontakt med kamraterna som fortfarande var kvar vid avspärrningen vid McDonalds.

Efter mycket strul - polisen stängde av vissa gator och släppte inte igenom folk om de såg vänster ut, hade på sig attribut som palestinasjalar m.m. - lyckades vi via Stureplan komma ner till Raoul Wallenberg-platsen och sluta upp i protesten mot sionisternas demo.

För övrigt kan sägas att deras demo var en riktig hit. Det är skillnad på vänster och höger! Jag fick själv tillfälle att studera deltagarna i ett tidigare skede och det var en riktigt proper ansamling av borgarbrackor. De hade tydligen kommit i busslaster från bl.a. Uppsala och Göteborg och var omkring 2 000 enligt medias rapportering. Mitt i alltihop stod Stanley Sjöberg som var en av talarna och dessutom frikyrkopastor och högersionist på en parkbänk och skådade ut över flocken. Han tycker att man ska fördriva palestinierna även från de ockuperade områdena till Jordanien.

Vi började skandera slagord som "Palestina- solidaritet", "Intifadan visar vägen" och "Sharon - fascist - mördare!". Polisen hade bildat en mur mellan oss och israelanhängarna. Stämningen var god trots att vår motdemonstration inte samlade fler än ca 400. Stämningen var militant men absolut inte hotfull, åtminstone inte från vår sida.

Bara 5-10 minuter efter att jag och de andra kamraterna anlant kom den första polischocken då polisen bestämt sig för att köra bort vår demonstration. Man gick på våldsamt redan från början med sköldar och batonger. Tyvärr lyckades polisen splittra oss i tre grupper. En som flydde i panik, en annan som hamnade avsides och senare blev bortförda och ytterligare en grupp som svarade med att organisera armkedjor och gjorde motstånd gentemot polisens försök att driva oss ner längs Hamngatan. Denna grupp deltog vi i.

Ganska snabbt kom den första hästchocken, ett tiotal polishästar red rakt in bland demonstranterna. Detta skapade panik tillfälligt men vi lyckades ganska snabbt att återsamla oss och knyta nya armkedjor. Själv blev jag omkullknuffad tillsammans med en kamrat i Revolution då en polishäst red på oss, men fick snabbt hjälp upp. I anfaller innan hade jag sett andra som knuffades omkull och utsattes för polisens aggressioner.

Sedan följde en utdragen kamp då kravallpolisen fortsatte att fösa oss ner längs Hamngatan förbi Norrmalmstorg mot McDonalds och Kungsträd-gården. Polisen slog många slag med batonger och även med sköldarna (som de gärna trycker upp med kraft i ansiktet på en). Flera av oss som stod i fronten fick ta emot åtskilliga slag. Själv blev jag slagen både på underarmarna, i sidan och på låren. Ingen av oss fick dock några allvarliga skador utan det blev framförallt lättare blåmärken.

Stämningen var mycket bra och under hela "dragkampen" gjorde vi motstånd, försökte trycka tillbaka polisen och skanderade slagord. Militansen och solidariteten låg i luften. Vi i fronten (främst palestinska och svenska ungdomar arm i arm) var hela tiden på polisen med argument och tjyvnyp för att skapa så mycket demoralisering bland dem som möjligt. Styrkeförhållandena var dock givna och vi pressades hela vägen till deras ursprungliga avspärning vid McDonalds, där de riggade upp ett kravallstaket. Slagorden fortsatte att höras och i en symbolisk protest revs en israelisk flagga sönder av en palestinsk ung man som hoppat upp på en gatlykta till demonstranternas glädje.

Ett möte ägde sedan rum i Kungsträdgården där bl.a. SUF:aren Andreas Malm höll tal. Själv sålde jag nya numret av Revolution.

Efter ett tag drog en mindre grupp (ca 50 pers), mestadels ungdomar, till en polisavspärning vid korsningen vid en av broarna som leder över till slottet och Gamla stan. Där blockerades korsningen under en knapp halvtimme från trafik. Vi var dock inte särskilt många och efter ett tag med slagord och mindre gruff framme vid kravallstängslet började gruppen att röra sig upp emot Kungsträdgården och sedan mot Sergels torg. Där vek vi av, gruppen var liten och över huvud taget började protesten att avmattas, och drack kall läsk.

Sammanfattningsvis måste man säga att det varit en ganska hektisk och intressant vecka för oss som varit aktiva här i Stockholm under första maj-veckan. Det är värt att notera att polisen har gått till angrepp först mot ungdomarna på Reclaim the city-festen på första maj, nu mot Palestina-demonstrationen i söndags.

Trots att mediabilden efter de s.k. "Göteborgskravallerna" gett mer utrymme för kritik av polisens agerande har en allmän bild hittills varit att polisen tagit till våldsamma metoder mot våldsamma demonstranter, och att övervåld ändå får ses i ljuset av att poliser varit stressade, förvirrade osv. Denna lögn fick vi som utsattes för polisens våld i söndags än en gång ett bevis på. Inte en sten hade kastats - inte ett slag utdelats av någon av demonstranterna.

Mordet på Pim Fortuyn

Attentatet i måndags mot den nederländske politikern Pim Fortuyn, ledare för ett populistiskt och rasistiskt enmansparti, har fått stor uppmärksamhet i media. Den som gripits som misstänkt för mordet, den 32-årige Volkert van der Graaf, enligt BBC aktivist i en grupp som heter Miljöoffensiv, enligt Sveriges radio "djurrättsaktivist", har ännu inte angett något motiv till varför han sköt ned

Fortuyn på öppen gata i Hilversum.

Det ligger naturligtvis nära till hands att se Fortuyns roll som framträdande förespråkare för anti-muslimska åsikter som orsak till mordet. Det går dock inte att utesluta även andra motiv. Socialister delar givetvis avskyn för Fortuyns åsikter, men vi förespråkar inte individuella terrorhandlingar av det här slaget.

När nazistiska gäng skövlade judisk egendom i Tyskland under hösten 1938 sköt en 17-årig polsk jude - Herschel Grynszpan - ihjäl en representant för den tyska ambassaden i Paris. Leo Trotskij formulerade då i en artikel den marxistiska grundinställningen till individuella terrorhandlingar: "Vi marxister anser att den individuella terrorns taktik inte är lämplig för de uppgifter som proletariatet, liksom förtryckta nationaliteter, ställs inför i sin befrielsekamp. En enda isolerad hjälte kan inte ersätta massorna."

Trotskij uppmanade alla som ville hämnas på fascisterna att söka en annan väg:

"Vår öppna moraliska solidaritet med Grynszpan ger oss rätten att säga till alla som vill bli som Grynszpan, till alla de som är förmögna till självupppoffringar i kampen mot despoti och bestialitet: Sök en annan väg! Inte den ensamme hämnaren, utan endast en stor revolutionär massrörelse kan befria de förtryckta, en rörelse som inte kommer lämna kvar något av hela strukturen av klassutsugning, nationellt förtryck och etnisk förföljelse."

Det borgerliga etablissemanget har i samband med mordet gripit chansen att försvara Fortuyns och andras rätt att bedriva "hets mot folkgrupp". Det Fortuyn har sagt om islam - att det är en efterbliven religion i förhållande till den judisk-kristna traditionen - har passat som hand i handske när Bush och USA-imperialismen balanserar på gränsen till fullskaligt krig mot muslimska länder. Fortuyn och hans gelikar säger det som många borgare tänker men inte anser det klokt att säga högt. Fortuyns påståenden om islam uppvisar en förfärande brist på kunskap. De kristna och judiska religionernas grundskrift Gamla testamentet ligger också till grund för islam. Den som kan sin bibel, känner igen åtskilligt i Koranen.

Det är förvisso sant att många uttolkningar av islam är mycket reaktionära, men det finns också åtskilliga reaktionära varianter av kristendom och judendom. Om inte kapitalismens utveckling drivit tillbaka kyrkornas inflytande över befolkningen i väst skulle vi och andra fortfarande leva i skuggan av Luthers postilla eller någon annan reaktionär uttolkning av kristendomen.

Det som skiljer Fortuyns version av rasism från den vanliga högerextrema är hans annorlunda framtoning. Han avskydde islam därför att den uttrycker reaktionära åsikter i förhållande till homosexuella och kvinnor. Han framträdde också själv öppet som homosexuell och ville absolut inte buntas ihop med Le Pen. På det sättet var Fortuyn en ovanlig rasist - en rasist för vår tid som saknade alla ambitioner att försvara det oförsvarbara (förintelsen och allt annat elände som nazismen medförde).

Oavsett vilka motiv mördaren hade, har hans handling bara haft ett enda resultat. Den mer rumsrena rasism som Fortuyn representerade har hamnat i centrum för den politiska debatten i västra Europa. Själv har han blivit en martyr - som även försvaras och lyfts fram av högerextrema och fascistiska grupper som i vanliga fall hatar homosexuella. Fortuyn kommer att ligga på lit de parade i en stor kyrka i Rotterdam och därigenom fortsätta att bli samlingspunkt för många "respektabla rasister" - som inte vill bli ihopkopplade med Le Pen eller Sverigedemokraterna eller British National Party. Van der Graafs handling har, kort sagt, motverkat sitt syfte - om det nu fanns ett politiskt syfte bakom - och blivit till ett hinder i den kamp som måste föras mot rasister och extremhöger, inte bara i Nederländerna utan också i Sverige.

Franska presidentvalet

Jacques Chirac vann som förväntat det franska presidentvalets andra omgång. Chirac fick 82 procent mot fascisterna Jean-Marie Le Pens 18 procent. Christina Duval rapporterar från Paris. När Le Pen gick vidare till andra omgången utbröt panik och kris i det politiska etablissemanget, och inte bara i Frankrike. Massdemonstrationer ägde rum nästan dagligen och kulminerade med den magnifika demonstrationen på första maj i Paris - en miljon deltog!

Den omfattande vreden bland arbetare och ungdomar över att det gammalmodiga och odemokratiska valsystemet gjorde det möjligt för fascisten Le Pen att gå vidare, kom emellertid omgående att kanaliseras in i en kampanj för att rösta på den reaktionäre högermannen Chirac. Chirac är inte bara korrumpad och skurkaktig, han har också gjort öppet rasistiska uttalanden ("invandrare luktar och för oväsen"). Med hjälp av den franska arbetarrörelsens ledare lyckades borgarna dra med sig en överväldigande majoritet av arbetare och ungdomar i att rösta för Chirac. De trodde sig därigenom bidra till att stoppa Le Pen. Den minoritet som vågade gå emot denna falska lösning bemöttes med öppen fientlighet.

För att bemöta argumenten om den "republikanska fronten", dvs rösta på Chirac för att stoppa Le Pen, hade det behövts starka och tydliga argument från den så kallade extremvänstern. De två största organisationerna - Lutte Ouvrière (LO) och Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR, tillhör samma internationella organisation som svenska Socialistiska partiet) - visade sig vara fullständigt oförmögna att göra detta.

Båda grupperna svarade på resultatet från första omgången genom att göra vaga och förvirrade uttalanden, som media sedan förlöjlighade, och ändrade sedan uppfattning. LO drog sig tillbaka till sin traditionellt abstrakta sekterism och LCR drogs snabbt in i den "republikanska fronten".

LO:s uttalande på valnatten var speciellt dåligt. Deras kandidat, Arlette Laguiller, koncentrerade sig på att rättfärdiga sin egen kandidatur istället för att beslutsamt gå till angrepp mot Nationella fronten och uppmana arbetarna att mobilisera på gatorna mot Le Pen. Detta förvärrades sedan genom påståendet att det inte finns någon skillnad mellan Le Pen och Chirac. LO:s första råd till arbetarna för den andra omgången var chockerande självbelåtet: avstå inte, ingen röst för Chirac eller Le Pen, arbetarna måste rösta i överensstämmelse med sitt samvete!

Därefter beslutade sig LO, trots det ökade trycket att rösta på Chirac, för att förespråka en blankröst. Deras argument för sin ståndpunkt visar emellertid deras oförmåga att begripa betydelsen av Le Pens "seger" eller att relatera till den hälsosamma antirasistiska andan hos demonstranterna. De kunde inte erbjuda en strategi för att bekämpa rasismen och fascismen och för att besegra en offensiv från Chirac och högern mot arbetarnas erövringar.

LO:s främsta argument för att rösta blankt var inte så mycket principiellt som ett resultat av valmatematik. Chirac kan vinna enbart med högerens röster, därför behöver han inte vänsterns röster för att slå Le Pen. Det finns två problem med detta argument. För det första tar det inte itu med argumentet att vänstern måste se till att den andel som Le Pen får är så liten som möjligt för att minimera hans inflytande. Le Pen hade själv sagt att allting under 30 procent kommer att vara ett nederlag.

För det andra demonstrerar det ett fatalistiskt accepterande av LO:s brist på inflytande i samhället och en vägran att ta ansvar för sina ståndpunkter. En revolutionär måste försöka leda och sträva efter att göra en minoritets ståndpunkt populär inom majoriteten.

Om LO:s ståndpunkt antogs av massrörelsen kan det inte uteslutas att Le Pen kunde ha "vunnit" valet, även om det verkliga styrkeförhållandet skulle vara till de radikala arbetarnas och ungdomarnas fördel och en ny situation skulle uppstå. LO vill emellertid inte ställas inför sådana frågor, eftersom de ser dem som avledningar från arbetarnas ekonomiska kamp på arbetsplatserna, istället för att se dem som dess koncentrerade, dvs politiska, uttryck.

LO har traditionellt underskattat faran för att rasism och fascism ska vinna insteg i arbetarområdena. Deras ekonomism leder dem till att bagatellisera de speciella striderna för invandrades rättigheter (liksom kvinnors och andra förtryckta gruppers kamp). Den ekonomiska kampen ses som en automatisk lösning som kommer att göra slut på uppsplittringen av arbetarna längs etniska eller andra linjer.

LO:s ekonomism har lett dem till att under många år vägra ta upp kampen för invandrarnas rätt att rösta med argumentet att demokratiska frågor är oviktiga i förhållande till kampen på verkstadsgolvet.

Deras svar på rasismens framväxt bland de mest marginaliserade arbetarna är knappast bättre. De pekar på att existensen av ett massomfattande arbetarparti (såsom tidigare det franska kommunistpartiet, PCF) är en viktig barriär mot ideologier som splittrar arbetarna. Men ett

arbetarparti som inte aktivt tar upp kampen mot rasism och nationalism lämnar de mest nedtryckta och oorganiserade arbetarna försvarslösa inför reaktionära idéer.

Den fackliga kampen räcker inte för att bryta ned splittringen inom klassen. Under 70 år har PCF underblåst nationalismen och förgiftat arbetarklassen. Att arbetare som tidigare röstat för PCF kan svänga över till Nationella fronten visar faran av att förlita sig på retoriskt tal om arbetarklassen och facklig kamp för att bekämpa rasism och främlingsfientlighet inom arbetarklassen.

LCR inledde, liksom LO, med en tvetydig ståndpunkt, som i grunden överlämnade åt individerna att själva besluta om huruvida han/hon skulle rösta för Chirac eller inte. LCR uppmanade inte till en röst på Chirac, men uppmanade inte till att inte rösta på Chirac. Detta gav sedan plats åt en uppmaning att rösta för Chirac. I LCR:s veckotidning Rouge finns inte orden "rösta Chirac". När deras ledare har pressats på sin åsikt, har de dock medgett att det är detta de faktiskt säger:

"LCR:s centralkommitté bekräftar den ståndpunkt den antog från kvällen den 21 april och understryker i detta sammanhang nödvändigheten att blockera vägen för extremhögern såväl på gatorna som vid valurnorna. Detta låter sig översättas till att rösta mot Le Pen den 5 maj och från och med den 6 maj förbereda förutsättningarna för en enad mobilisering mot Chiracs politik."

LCR:s nya ståndpunkt är en återspeglning av arbetarnas och ungdomens strävan att stoppa Le Pen från att vinna valet och minimera hans röstandel. De uppmanade till en röst mot Le Pen, vilket är hur demonstranterna såg på sitt stöd till Chirac - de röstade inte för Chirac, utan istället mot Le Pen. Rösten på Chirac framställs av LCR som ett temporärt taktiskt block med den "republikanska" högern för att hålla extremhögern borta. En massiv seger för Chirac, hävdade de, kommer inte att ses som ett legitimerande av hans presidentmakt. Ju fler röster han får, desto löjligare kommer han att te sig eftersom många av hans röster kommer från vänsterväljare som inte har något förtroende för honom.

LCR:s ståndpunkt är ett flagrant brott med marxisters grundläggande ståndpunkt att aldrig ge stöd till borgerliga kandidater: en ståndpunkt som Trotskij höll fast vid när det gäller Tyskland och Frankrike under 1930-talet då hotet från fascismen var betydligt större.

Vår princip är att alltid uppmana arbetarklassen att enbart lita till sin egen oberoende styrka och de allierade som vinnas i kampen. Arbetarna får aldrig överlämna sina röster till borgarna.

Men måste vi inte stoppa Le Pen? Absolut, men detta är inte samma sak som att säga att vi måste hjälpa Chirac att besegra Le Pen eftersom han är ett mindre ont. Vi accepterar inte för en enda sekund idén att fascismen skulle styra i Frankrike i samma ögonblick som Le Pen inträder i Elyséepalatset.

Även om Le Pen hade vunnit valet på grund av en massiv blankröstning eller utbrett "valskolk" från arbetarnas sida skulle hans demokratiska förtroende hos massorna vara noll och intet och han skulle bli en omedelbar måltavla för en massrörelse som är ute efter störta honom.

LCR:s alternativ var att ge Jacques Chirac ett "republikanskt mandat" för att besegra fascismen och sedan hoppas att han inte kommer att använda det för att angripa arbetarklassens landvinningar - om han kan få majoritet i parlamentet i juni. Detta är likvärdigt med att överlämna en laddad revolver till sin värsta och farligaste fiende.

Oavsett hur svag och lite legitim Chirac kan framstå idag, kommer hans ställning som president att ha stärkts genom den massiva valsegern.

En utmaning av hans legitimitet måste komma nu och inte senare. Det är sant att LCR manade till mobiliseringar "måndagen efter", men de blev inte massiva eftersom de allra flesta tänkte satt krisen nu var över, vi stoppade Le Pen, låt oss ge Chirac en chans eller i bästa fall rösta socialistiskt i juni för att ännu en gång binda honom vid "samregerande".

Om det inte finns någon massrörelse kommer resultatet av alltihopa att bli att Chirac och högern stärks - en höger som kommer att vara mer än beredd att dra till sig Nationella frontens väljare genom att skärpa sina ståndpunkter vad gäller kriminalitet och invandring och som går vidare med att skövla arbetarnas landvinningar, ge de rika skattesänkningar, urholka eller ta bort 35-timmarsveckan osv.

FRKI-kamraterna i Frankrike har argumenterat mot den republikanska fronten och för en blankröst. Till skillnad från Lutte Ouvrière har vi emellertid betonat behovet av att intensifiera kampen mot

Nationella fronten på arbetsplatserna och i arbetarområdena, på gatorna - för att konfrontera Nationella fronten överallt där de uppträder.

Detta innebär att organisera kommittéer i skolor, gymnasier och på arbetsplatser för att mobilisera mot Nationella fronten, för att stoppa deras möten, för att förvägra deras medlemmar tillgång till statliga resurser, för att utesluta deras medlemmar från arbetsplatser och fackföreningar, för att kämpa mot repressiva lagar som används mot andra och tredje generationens invandrarungdomar och för att kämpa mot invandringslagarna.

Vi har också rest behovet av att bygga ett politiskt alternativ till Gauche Plurielle, dvs Jospins förra regering, som blev så diskrediterad i detta val. Massmobiliseringarna, de hundratusentals ungdomar som spontant demonstrerade, är ett levande bevis på att ett sådant alternativ är möjligt.

Vi anser att ett nytt revolutionärt arbetarparti är en akut nödvändighet. Trots allt röstade 12 procent av väljarkåren innan krisen bröt ut för kandidater som kallar sig revolutionärer. Kommunistpartiets och socialistpartiets bas i arbetarklassen är desillusionerad och befinner sig i rörelse.

Nu är rätt tid för alla seriösa revolutionärer att resa parollen för ett sådant parti - att föreslå massmöten, debatter, att inleda kampen för ett sådant parti.

I denna jäsande atmosfär, i debatter om de frågor som arbetarna står inför, är vi övertygade om att ett revolutionärt program kan vinna massstöd och ge en helt ny inriktning åt arbetarrörelsen. Men vad arbetarklassen inte behöver är LO:s och LCR:s nuvarande politik - sektaristisk ekonomism och opportunistiskt svansande efter massornas förvirrade stämningar. Den behöver dem inte vare sig i valkonkurrens med varandra eller i något slags kompromissform.

Vi tror att en verklig, varaktig brytning med Gauche Plurielles politik och med LO:s och LCR:s centrism innebär att förena arbetarklassen kring ett revolutionärt program och ett disciplinerat men demokratiskt parti som kan leda arbetarklassen i kampen både mot Nationella fronten och det kapitalistiska system den livnär sig på.

Vänsterbokhandel öppnad i Stockholm

I lördags öppnade en ny vänsterbokhandel i Stockholm - BOKHÖRNAN RADIKAL. Adressen är Industrigatan 7B (nära Fridhemsplans tunnelbana och busslinjerna 3 och 4).

Den som kommer upp vid Fridhemsplans tunnelbanestation och befinner sig på Sankt Eriksgatan behöver sedan bara gå upp Alströmergatan ett kvarter till Fridhemsgatan. Därefter går man ett kvarter till höger och befinner sig då på Industrigatan.

Bokhandelns namn anger ramarna för bokurvalet och verksamheten. Den vänder sig till alla radikala människor, särskilt ungdomar, som intresserar sig för böcker som är kritiska till det borgerliga samhället och kapitalismen. Även god och intressant skönlitteratur ingår i urvalet.

Förutom marxistiska klassiker - Trotskij, Lenin, Marx, Engels - finns här böcker om kvinnofrågor, arbetarrörelsens historia och tredje världens kamp mot imperialismen. Det finns böcker såväl på svenska som på engelska och en antikvarisk avdelning. Man kan exempelvis köpa antikvariska böcker på svenska av den socialistiska författaren Victor Serge, vars böcker sedan länge är utsålda i bokhandeln. Här finns även titlar av författare som Emma Goldman och Murray Bookchin.

Bokhandeln är öppen varje lördag mellan klockan 12 och 17.